

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 7Co/13/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1419203212
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 11. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Mariana Harvancová
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2022:1419203212.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Mariany Harvancovej a členov senátu Mgr. Adely Unčovskej a Mgr. Niny Dubovskej, v právnej veci žalobcu: Y. M.Ý., I.. XX.XX.XXXX, Z. X. XX, Z., zast.: KADUC & PARTNERS s.r.o., IČO: 50 290 762, so sídlom Trojičné námestie 4, Trnava, proti žalovanej: W. X. H., I.. XX.XX.XXXX, Z. V.K. XX, Z. zastúpená: JUDr. Dušan Pálka, advokát, so sídlom Polianky 5, Bratislava, v konaní o ochranu osobnosti a náhradu nemajetkovej ujmy, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Bratislava IV zo dňa 18.08.2020, č.k. 8C/50/2019-153, takto

rozhodol:

- I. Rozsudok súdu prvej inštancie sa potvrdzuje.
- II. Žalovaná má proti žalobcovi nárok na plnú náhradu trov odvolacieho konania.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozhodnutím súd prvej inštancie žalobu zamietol (výrok I) a rozhodol, že žalovaná má voči žalobcovi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100% (výrok II).

2. Súd prvej inštancie rozhodnutie právne odôvodnil ust. § 11, § 13, § 100 ods. 1, § 101 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník (ďalej len „Občiansky zákonník“). Vecne rozhodnutie v časti ospravedlnenia odôvodnil tým, že i napriek tomu, že žalovaná vo svojej výpovedi v trestnom konaní dňa 21.07.2014 neuviedla presne to isté, čo v jej ďalšej výpovedi pri vyšetrovaní trestného oznámenia dňa 25.08.2016, o žalobcovi žiadne nepravdivé alebo pravdu skresľujúce tvrdenia neuviedla. V trestnom konaní vedenom voči žalobcovi si žalovaná plnila svoje povinnosti vyplývajúce jej z pozície opatrovníčky maloletej poškodenej, do ktorej bola ustanovená súdom pre prebiehajúce konanie o rozvod rodičov maloletej. Upriamil pozornosť na to, že žalovaná vo svojej výpovedi uviedla fakty (zistenia), o ktorých sa dozvedela pri plnení svojich pracovných úloh, a tieto podložila správami, záznamami zo šetrení a z pohovorov na úrade. Zároveň pri výsluchu uviedla, že sa k skutku vyjadriť nevie. Pri oboch výsluchoch žalovaná rovnako uvádzala, že z odpovede na dožiadanie úradu dňa 20.03.2014 došla z MŠ odpoveď, že u maloletej Veroniky boli spozorované na tele podliatiny v oblasti tváre, na nohách, rukách, aj v oblasti hrudníka, pričom tiež uviedla, že žalobca a matka maloletej tvrdili, že spadla pred obytným domom zo schodov. Zohľadniac skutočnosť, že žalobca bol v čase výsluchu žalovanej väzobne stíhaný za zločin týrania blízkej a zverenej osoby, neskôr bol za tento čin aj právoplatne odsúdený na trest odňatia slobody vo výmere 10 rokov, vyvodil, že nie je možné z uvedenej výpovede žalovanej (hoc aj podľa žalobcu v porovnaní s inou výpoveďou neúplnej) vyvodiť objektívnu spôsobilosť zásahu do práva na ochranu osobnosti žalobcu. Upriamil pozornosť na to, že z odôvodnenia rozhodnutia súdu o vine a treste žalobcu vyplýva, že vina žalobcu bola dôkazmi bezpečne preukázaná, obžalovaný sám priznal svoje protiprávne konanie voči maloletej, nie na základe výpovede žalovanej. Pričom za najmarkantnejší dôkaz súd označil znalecký posudok B.T. W. V. Y., H., z ktorého vyplynulo, že konanie žalobcu, voči ktorému sa maloletá nemohla absolútne brániť, jej spôsobovalo mučivé útrapy. Ustálil tak, že žalovaná svojimi

výpoveďami nemohla objektívne neoprávnene zasiahnuť do práva na ochranu osobnosti žalobcu, t.j. do jeho práva na občiansku česť a ľudskú dôstojnosť. S ohľadom na vyššie uvedené súd žalobu v časti ospravedlnenia ako nedôvodnú zamietol. Vo vzťahu k žalobcom uplatnenému nároku na náhradu nemajetkovej ujmy v sume 10 000 eur uviedol, že premlčacia doba začala plynúť dňom nasledujúcim po dni, kedy došlo k tvrdenému neoprávnenému zásahu do osobnostných práv. Uvedeným tvrdeným zásahom bola výpoveď žalovanej dňa 21.07.2014 v trestnej veci žalobcu. Žalobca preto mohol svoje právo na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch vykonať prvýkrát 22.07.2014. Následkom uplynutia všeobecnej trojročnej premlčacej doby v súlade s § 101 Občianskeho zákonníka dňa 22.07.2017, sa právo žalobcu oslabilo, a vzhľadom na podanie žaloby na súd až dňa 26.09.2019 a na dôvodnú námietku premlčania vznesenú žalovanou súd žalobcovi právo na náhradu nemajetkovej ujmy už z tohto dôvodu priznať nemohol a žalobu v tejto časti ako nedôvodnú zamietol. Uviedol, že právo žalobcu na náhradu nemajetkovej ujmy by posúdil za premlčané aj v prípade správnosti tvrdenia žalobcu, že premlčacia doba na uplatnenie si práva na ochranu osobnosti začala žalobcovi plynúť vo vzťahu k výpovedi žalovanej zo dňa 25.08.2016, keďže aj od uvedeného okamihu do podania žaloby uplynuli viac ako tri roky. Pokiaľ žalobca namietal, že by bolo v rozpore s dobrými mravmi, keby súd na námietku premlčania prihliadal, keďže mal obmedzené možnosti z dôvodu, že sa nachádzal počas trvania premlčacej doby v ústave na výkon trestu, majú za to, že sa nejednalo o mimoriadne dôvody, ktoré by bránili žalobcovi uplatniť si svoje tvrdené právo v zákonom určenej premlčacej dobe, čomu nasvedčuje aj fakt, že žalobu podal v čase trvania výkonu trestu. Navyše sa žalobca o výpovedi žalovanej zo dňa 25.08.2016 dozvedel už dňa 28.09.2016, a teda v čase, keď premlčacia doba na uplatnenie si tvrdeného práva ešte neuplynula, pričom mu nič nebránilo, aby si svoje tvrdené právo uplatnil na súde v premlčacej dobe. Nevykonanie žalobcom navrhnutého dôkazu, a to konfrontácie strán sporu, odôvodnil jeho neúčelnosťou a skutočnosť, že sa jednalo o dôkaz nenavrhnutý včas. Nevykonanie výsluch ďalších svedkov (ich mená žalobca nešpecifikoval) k rozsahu zásahu do práva na ochranu osobnosti žalobcu, nevykonanie z dôvodu ich neúčelnosti (právo žalobcu na náhradu nemajetkovej ujmy posúdil súd ako premlčané), navyše išlo tiež o dôkazy nenavrhnuté včas (v žalobe alebo v replike), a ich vykonanie by si vyžadovalo odročenie pojednávania. Súd prvej inštancie nevykonala dokazovanie ani výsluchom Y. W., pretože toto dokazovanie považoval za neúčelné vo vzťahu k preukázaniu zásahu do práva na ochranu osobnosti, keďže v časti ospravedlnenia postačuje objektívna spôsobilosť zásahu do práva na ochranu osobnosti a v časti náhrady nemajetkovej ujmy posúdil súd právo žalobcu ako premlčané. Zohľadniac uvedené súd prvej inštancie žalobu žalobcu v celom rozsahu ako nedôvodnú zamietol.

3. O nároku na náhradu trov konania súd rozhodol v zmysle § 255 ods. 1 C.s.p. v spojení § 262 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „C.s.p.“) tak, že žalovanej ako úspešnej strane sporu priznal voči žalobcovi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %. O výške náhrady trov konania rozhodne súd v súlade s § 262 ods. 2 C.s.p. po právoplatnosti rozsudku samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

4. Proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie podal v zákonnej lehote odvolanie žalobca dôvodiac ust. § 365 ods. 1 písm. b), e) a h) C.s.p.. Majúc za to, že súd prvej inštancie nesprávne posúdil námietku premlčania nároku na náhradu nemajetkovej ujmy. Ako už zdôraznil vo svojich podaniach, o výpovedi žalovanej a o jej zamlčaní informácie sa dozvedel až 28.09.2016, kedy mu bolo doručené uznesenie o odmietnutí trestného oznámenia. Do tohto momentu nemal možnosť dozvedieť sa o porušení jeho práva na ochranu osobnosti. Poukázal aj na rozpor s dobrými mravmi, ktorý má oporu v rozhodovacej činnosti Ústavného súdu SR (nález Ústavného súdu SR sp.zn. II.ÚS 176/2011), ako i v rozhodnutí NS SR sp.zn. 5Cdo/151/2012 zo dňa 09.12.2015. V danej veci neporušil zásadu vigilantibus iura, svoj nárok si uplatnil v dostatočnej lehote a bolo preukázané, že z objektívnych dôvodov nemohol o obsahu predmetnej výpovede žalovanej dozvedieť v čase, kedy táto výpoveď vznikla, ale až neskôr. Pričom námietka premlčania súvisela len s jeho nárokom na nemajetkovú ujmu. Namietal, že súd prvej inštancie vychádzal z nesprávneho právneho posúdenia veci aj v súvislosti s posudzovaním predmetnej veci v kontexte predošlých trestných konaní. Mal za to, že súd prvej inštancie sa štylizoval do pozície súdnej inštitúcie, ktorá sa zameriava a rieši trestnoprávny problém. Nesprávnosť právneho posúdenia veci spočívala v tom, že súd prvej inštancie vôbec neposudzoval občianskoprávny nárok žalobcu, ale len reprodukoval právne závery trestných konaní. Zohľadňovanie dôkazov, ktorá si súd zabezpečil z vlastnej iniciatívy a žiadna zo strán ich nenavrhol, považoval za neprimerané prekročenia procesných právomocí súdu. Súd prvej inštancie sa od začiatku profiloval jednostranne. Problematickým je i priznanie zákonnej sudkyne, že žalobcu a jeho prípad poznala dôverne už z obdobia, kedy pracovala ako VSU na Okresnom súde Bratislava III, čím deklarovala svoju angažovanosť a predpojatosť. Vo výraznom protiklade k

uvedenému je spôsob akým pristúpil súd prvej inštancie k dôkazom, ktorých vykonanie navrhoval v konaní. V súvislosti s dôkazmi, ktorých vykonanie navrhoval, umožnil iba výsluch žalobcu, pričom návrhy na výsluch iných svedkov, vrátane žalovanej, súd neumožnil, preto konštatoval, že súd prvej inštancie neprimeraným spôsobom aplikoval princíp sudcovskej koncentrácie konania. Na základe uvedeného žiadal, aby odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie.

5. Žalovaná vo vyjadrení k odvolaniu upriamila pozornosť na to, že žalobca bol právoplatne odsúdený za zločin týrania blízkej a zverenej osoby na trest odňatia slobody vo výmere 10 rokov a bolo o ňom v denníku M. dňa 23.06.2015 uverejnený článok názvom „N. M.F. X. za G. X. X. L.“. Konštatovala, že rozhodnutie Centra právnej pomoci, ktorým bol žalobcovi priznaný nárok na poskytnutie právnej pomoci, je nezákonné.

6. Žalobca vo vyjadrení k vyjadreniu žalovanej uviedol, že skutočnosť, že bol odsúdený za zločin týrania blízkej a zverenej osoby neznamena, že stratil nárok na uplatňovanie ochrany svojich občianskych práv.

7. Odvolací súd preskúmal vec v rozsahu a medziach dôvodov odvolania (§ 379, § 380 ods. 1 a 378 ods. 1 C.s.p.), bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 C.s.p.), keďže sa nejednalo o prípad, v ktorom by bolo potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie, nariadenie pojednávania si nevyžadoval ani dôležitý verejný záujem a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je podané dôvodne.

8. Odvolací súd, prihliadajúc na obsah súdneho spisu a z neho vyplývajúci skutkový stav, nezistil v postupe súdu prvej inštancie žiadne vady týkajúce sa procesných podmienok (§ 380 ods.2 C.s.p.).

9. K námietke odvolateľa, že napadnutý rozsudok prvoinštančného súdu spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci (§ 365 ods.1 písm. h/ C.s.p.) treba uviesť, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery.

10. Naplnenie citovaného odvolacieho dôvodu žalobca odôvodňoval tým, že súd prvej inštancie nesprávne právne posúdil otázku premlčania nároku na náhradu nemajetkovej ujmy. Právo na nemajetkovú ujmu v peniazoch je právom osobnej povahy, ktoré patrí len fyzickej osobe, do práv ktorej bolo zasiahnuté. K vzniku občianskoprávných sankcií za nemajetkovú ujmu spôsobenú zásahom do osobnosti fyzickej osoby podľa § 13 Občianskeho zákonníka musí byť ako predpoklad zodpovednosti splnená podmienka existencie objektívne spôsobilého vyvolať nemajetkovú ujmu spočívajúcu v porušení alebo ohrození osobnosti fyzickej osoby, ktorý je v rozpore s objektívnym právom. Nenaplnenie preukázania existencie už prvého predpokladu zodpovednosti, t.j. existencie neoprávneného zásahu do práv vylučuje možnosť nástupu sankcií uvedených v ust. § 13 Občianskeho zákonníka. Nemožno opomenúť ani skutočnosť, že priznanie zadosťučinenia súdom prichádza do úvahy len vtedy, ak morálna satisfakcia, ako rýdzo osobné právo na vyváženie a zmiernenie nepriaznivých následkov protiprávneho stavu do osobnostných práv, nepostačuje. Vzhľadom k tomu, že v konaní pred súdom prvej inštancie nebol preukázaný zásah do osobnostných práv žalobcu, bolo ďalej nadbytočným zaoberať sa nárokom žalobcu na priznanie nemajetkovej ujmy. Pokiaľ žalobca namietal, že súd prvej inštancie nemal pri posudzovaní zásahu do práv žalobcu vychádzať z predošlých trestných konaní, je zásadným uviesť, že samotný žalobca v podanej žalobe zásah do osobnostných práv zo strany žalovanej odvodzoval práve z trestného konania vedeného voči jeho osobe, majúci za to, že žalovaná vedomým neuvedením podstatných informácií a skutočností o jeho osobe poškodila jeho osobnostné práva, následkom čoho bol odsúdený. Pri posudzovaní dôvodnosti tvrdení žalobcu o zásahu do jeho osobnostných práv bolo tak nevyhnutným prihliadnuť práve na priebeh trestného konania a jeho výsledok, tak ako správne uviedol súd prvej inštancie. Pričom pri vyhodnocovaní vyjadrení žalovanej v postavení svedka v trestnom konaní bolo zásadným vzhliadnuť na to, že žalovaná v trestnom konaní vypovedala ako svedok a uviedla fakty (zistenia), o ktorých sa dozvedela pri plnení svojich pracovných úloh, a tieto podložila správmi, záznamami zo šetrení a z pohovorov na úrade. Zároveň pri výsluchu v trestnom konaní žalovaná uviedla, že sa k skutku vyjadriť nevie. Z rozsudku Okresného súdu Bratislava II, č.k. 1T/151/2014 - 727 zo dňa 09.04.2015 v spojení s uznesením Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 4To/58/2015 zo dňa 23.06.2015 nevyplýva, že by k odsúdeniu žalobcu došlo na základe svedeckej výpovede žalovanej. Pokiaľ žalobca

poukazoval na to, že žalovaná v zápisnici z výsluchu zo dňa 25.08.2016 uviedla podľa žalobcu iné skutočnosti ako uviedla v trestnom konaní, majúc za to, že tým poškodila jeho osobnostné práva, je potrebné uviesť, že v danom prípade bola žalovaná vypočutá v súvislosti s trestným oznámením žalobcu podaným na neznámeho páchatel'a s podozrením na žalovanú, pre podozrenie zo spáchania prečinu neoznámenia trestného činu a prečinu neprekazenia trestného činu. Okresné riaditeľstvo PZ v Bratislave IV uznesením zo dňa 22.09.2016 ČVS: ORP-427/KV/B4-2016 trestné oznámenie žalobcu odmietol, dôvodiac tým, že nie je dôvod na začatie trestného stíhania alebo postupu podľa § 197 ods. 2 Trestného poriadku. Z odôvodnenia citovaného uznesenia vyplýva, že konanie žalovanej bolo v súlade s výkonom jej opatrovníckych práv. Tvrdenie žalobcu, že keby bola žalovaná v rámci svojho výsluchu v trestnom konaní uviedla všetky skutočnosti, ktoré uviedla až vo výsluchu vo vzťahu k podanému trestnému oznámeniu, boli by vykonávané ďalšie úkony v trestnom konaní a bolo by vydané iné rozhodnutie než jeho odsúdenie, je potrebné považovať za špekulatívne. Tak ako správne poznamenal súd prvej inštancie vina žalobcu bola dôkazmi bezpečne preukázaná, žalobca (v postavení obžalovaného) sám priznal svoje protiprávne konanie voči maloletej, pričom jedným z najzásadnejších dôkazov bol práve znalecký posudok Prof. W. V. Y., H., z ktorého vyplynulo, že konanie žalobcu, voči ktorému sa maloletá nemohla absolútne brániť, jej spôsobovalo mučivé útrapy. Správnosť úvah súdu prvej inštancie v trestnom konaní bola vo vzťahu k osobe žalobcu i predmetom odvolacieho konania, pričom odvolací súd v odôvodnení rozhodnutia konštatoval, že vo vzťahu k trestnej činnosti žalobcu boli vykonané všetky potrebné dôkazy a skutkový stav bol zistený v rozsahu, ktorý nevzbudzuje dôvodné pochybnosti.

11. Vzhľadom tak na skutočnosť, že v konaní nebol preukázaný zásah do osobnostných práv žalobcu zo strany žalovanej, nebolo dôvodným, zaoberať sa právnymi následkami nápravy uvádzanými v ust. § 13 Občianskeho zákonníka. Odvolací súd však v záujme komplexného vysporiadania sa s odvolacou argumentáciou žalobcu uvádza. Počiatok plynutia všeobecnej trojročnej premlčacej doby náhrady za nemateriálnu ujmu je podľa § 101 Občianskeho zákonníka viazaný na okamih, kedy došlo k neoprávnenému zásahu objektívne spôsobilého porušiť alebo ohroziť osobnostné práva fyzickej osoby. Premlčacia doba začína plynúť dňom nasledujúcim po dni, kedy došlo k neoprávnenému zásahu do osobnostných práv. Z obsahu spisu odvolací súd zistil, že žalovaná bola ako svedok - poškodený vypočutá dňa 21.07.2014 o 09:10 hod., jej výsluchu sa osobne nezúčastnil obhajca žalobcu. Dňa 17.02.2015 bola žalovaná za osobnej účasti žalobcu vypočutá na hlavnom pojednávaní vo veci vedenej pod sp.zn. 1T/151/2014 a dňa 25.08.2016 bola vypočutá v súvislosti s trestným oznámením žalobcu(čl. 14). Počiatok plynutia všeobecnej trojročnej premlčacej doby náhrady za nemateriálnu ujmu je podľa § 101 Občianskeho zákonníka viazaný na okamih, kedy došlo k neoprávnenému zásahu objektívne spôsobilého porušiť alebo ohroziť osobnostné práva fyzickej osoby. Vychádzajúc z toho, že žalobca za zásah do osobnostných práv odvodzoval od rozpornosti výpovede žalovanej vo vzťahu tak k výpovedi v trestnom konaní, je potrebné uviesť, že premlčacia lehota začala plynúť dňom nasledujúcim po dni, kedy došlo k neoprávnenému zásahu do osobnostných práv, t.z. v prejednávanej veci začala premlčacia lehota plynúť od 22.07.2014 a uplynula dňa 22.07.2017. Zatiaľ čo vo vzťahu k výpovedi žalovanej vo vzťahu k trestnému oznámeniu žalobcu (25.08.2016), premlčacia doba začala plynúť dňom nasledujúcim po dni, kedy došlo k neoprávnenému zásahu do osobnostných práv, t.z. v prejednávanej veci začala premlčacia lehota plynúť dňa 26.08.2016 a uplynula dňa 26.08.2019. Dôvodnosť argumentácie odvolateľa, že o výpovedi žalovanej zo dňa 25.08.2016 sa dozvedel až 28.09.2016, kedy mu bolo doručené uznesenie o odmietnutí trestného oznámenia, jednoznačne nepreukazuje ani odvolateľom predložené potvrdenie Ústavu na výkon trestu odňatia slobody zo dňa 20.09.2019 (čl.77). Nakoľko z obsahu uvedeného potvrdenia vyplýva, že žalobcovi bolo doručené uznesenie OR PZ BA, v tomto potvrdení absentuje uvedenie Sp. značky ako i uvedenie dátumu vydaného uznesenia. I za situácie, keby žalobca v konaní pred súdom prvej inštancie preukázal, že v danej veci neporušil zásadu vigilanti bus iura a svoj nárok si uplatnil v dostatočnej lehote, nakoľko z objektívnych dôvodov nemohol o obsahu predmetnej výpovede žalovanej dozvedieť v čase, kedy táto výpoveď vznikla, ale až neskôr, t.j. dňa 28.09.2016, čiže na jeho strane bola zistená závažná okolnosť (prekážka), ktorá mu bránila podať voči žalovanej včas žalobu na súd, a pre ktorú by sa javilo nepriznanie premlčaného práva pre neho neprímerane tvrdým postihom a odôvodňoval by zásah do právnej istoty - odopretím výkonu práva, uvedené by nemalo vplyv na vecnú správnosť rozhodnutia súdu prvej inštancie, ktorým žalobu žalobcu ako nedôvodnú zamietol. Tak ako už odvolací súd uviedol vyššie nárok na nemajetkovú ujmu, ako právny prostriedok ochrany osobnosti, prislúcha len fyzickej osobe do ktorej osobnostných práv bolo zasiahnuté, čo nie je prejednávaný prípad.

12. V podanom odvolaní uplatnil odvolateľ aj odvolací dôvod podľa ust. § 365 ods. 1 písm. e) C.s.p. (súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností), ktorý je v sporovom konaní odvolacím dôvodom len za predpokladu, že príčinou neúplných skutkových zistení bola okolnosť, že súd prvej inštancie nevykonal stranou sporu navrhnutý dôkaz. Naplnenie citovaného odvolacieho dôvodu odvolateľ odôvodňovala tým, že nevykonal ním navrhnuté dôkazy. Ako prvoradé odvolací súd uvádza, v ust. § 185 ods. 1 C.s.p., je uvedené, že súd rozhodne, ktoré z navrhnutých dôkazov vykoná. Z tohto ustanovenia vyplýva, že súd nemusí vykonať všetky stranami sporu navrhnuté dôkazy a výber dôkazov, ktoré sa budú v rámci dokazovania vykonávať je výlučne na súde, ktorý musí dbať na to, aby nevyhládil taký dôkaz, ktorý má potenciál preukázať relevantný skutkový poznatok. Táto, súdu respektíve sudcovi zákonom daná možnosť výberu dôkazov, ktoré sa budú v rámci dokazovania vykonávať je súčasťou princípu voľného hodnotenia dôkazov (viď napr. rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. I. ÚS 64/1997, resp. Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 4 Cdo/13/2012). Súd prvej inštancie sa s návrhmi na doplnenie dokazovania vysporiadal na pojednávaní dňa 18.08.2020 a v odôvodnení napadnutého rozhodnutia uviedol, prečo dôkazy navrhnuté žalobcom nevykonal. Pokiaľ žalobca namietal, že súd prvej inštancie neprimeraným a nezákonným spôsobom aplikoval princíp sudcovskej koncentrácie konania, je potrebné uviesť, že v súlade s ust. § 153 ods. 2 C.s.p. nemusí súd prvej inštancie v rámci sudcovskej koncentrácie konania prihliadnuť na prostriedky procesného útoku a procesnej obrany, ktoré strana nepredložila včas. V odvolaní odvolateľ uvádzal, že v konaní navrhoval vykonanie dôkazov, a to dokazovanie výsluchom svedkov a výsluchom žalovanej. Nakoľko vykonanie výsluchu žalovanej ako i výsluch svedkov, ktorých žalobca bližšie ani neidentifikoval v návrhu nenavrhoval a neučinil tak ani po doručení vyjadrenia žalovanej, v ktorom sporovala dôvodnosť žalobcom uplatneného nároku, postup súdu prvej inštancie, ktorým zohľadniac sudcovskú koncentráciu v konaní, žalobcom navrhované dôkazy nevykonal, bol plne súladný s ust. § 153 C.s.p., podľa ktorého je účelom sudcovskej koncentrácie zabrániť tomu, aby strany zdržiavali spor neskoro vykonanými procesnými úkonmi. Z odôvodnenia je zrejmé, že ich vykonanie nepovažoval za podstatné pre vec samu, majú za to, že nevykonanie dôkazov navrhnutých stranou nie je postupom, ktorým súd odníma procesnej strane možnosť konať pred súdom. Vo vzťahu k žalobcom navrhnutému dôkazu výsluchu svedka Y. W., ktorý súd prvej inštancie nevykonal, odvolací súd upriamuje pozornosť, na to, že dôvodnosť výsluchu navrhutej svedkyne žalobca odôvodňoval len tým, že uvedená svedkyňa bola prítomná na pojednávaní v trestnej veci. Odvolací súd vychádzajúc z obsahu návrhu žalobcu na vykonanie uvedeného dôkazu (podanie čl. 78) má za to, že výsluch navrhutej svedkyne s ohľadom na to, že takto navrhnutý dôkaz žalobca odôvodnil len prítomnosťou svedkyne na trestnom pojednávaní, sa netýkal podstaty vecí, preto jeho nevykonanie nemožno považovať za porušenie práva na spravodlivý proces. V prejednávacom prípade súd prvej inštancie v rozsahu potrebnom pre rozhodnutie dostatočným dokazovaním riadne zistil skutkový stav veci a ďalšie dokazovanie by bolo skutočne nevhodné, a to i s poukazom na správne skutkové a právne závery, ktoré súd prvej inštancie v napadnutom rozsudku prijal. Vzhľadom k uvedenému odvolací súd s rozhodnutím súdu prvej inštancie nevykonať ďalšie dôkazy ako i s odôvodnením tohto rozhodnutia súhlasí. Odvolací súd poznamenáva, že do práva na spravodlivý proces nepatrí právo sporovej strany, aby súd vykonal všetky ňou navrhnuté dôkazy, a aby sa stotožnil s jej právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov, ani právo na to, aby bola strana v spore úspešná, teda aby sa rozhodlo v súlade s jej požiadavkami.

13. Vo vzťahu k ďalšiemu odvolateľom uvádzanému odvolaciemu dôvodu podľa ust. § 365 ods. 1 písm. b) C.s.p., odvolací súd uvádza. Tento odvolací dôvod je úzko prepojený s porušením práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „Ústava“) a s porušením práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „Dohovor“) a k jeho naplneniu by došlo, ak by súd prvej inštancie zasiahol do Ústavy, resp. Dohovorom garantovaných práv odvolateľa, čím by mu bolo znemožnené domáhať sa práva na súdnu ochranu prostriedkami, ktoré mu zákon (Civilný sporový poriadok) priznáva. Obsah práva na súdnu a inú právnu ochranu uvedený v čl. 46 ods. 1 Ústavy nespočíva len v tom, že osobám nemožno brániť v uplatnení práva alebo ich diskriminovať pri jeho uplatňovaní. Jeho obsahom je i zákonom relevantné konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky. Každé konanie súdu alebo iného orgánu, ktoré je v rozpore so zákonom, je porušením Ústavou zaručeného práva na súdnu ochranu alebo inú právnu ochranu (I. ÚS 26/1994). Pojem „procesný postup“ bol vysvetlený už vo viacerých rozhodnutiach Najvyššieho súdu SR tak, že sa ním rozumie len faktická, vydaniu konečného rozhodnutia predchádzajúca činnosť alebo nečinnosť súdu, teda sama procedúra pojednania vecí (to ako súd viedol spor) znemožňujúca strane sporu realizáciu jej procesných oprávnení a mariaca možnosti jej aktívnej účasti na konaní (porovnaj R 129/1999 a 1Cdo 6/2014, 3Cdo 38/2015, 5Cdo

201/2011, 6Cdo 90/2012). Pod nesprávnym procesným postupom súdu treba rozumieť taký postup súdu, ktorým sa znemožnila strane realizácia tých procesných práv, ktoré majú slúžiť na ochranu a obranu jej práv a záujmov v tom - ktorom konaní, pričom miera tohto porušenia bude znamenať nespravodlivý súdny proces. Naplnenie citovaného odvolacieho dôvodu odvolateľ odvodzoval z vyjadrenia zákonnej sudkyne, že žalobcu a jeho prípad poznala dôverne už z obdobia, kedy pracovala ako VSU na Okresnom súde Bratislava III, majú za to, že takto deklarovala svoju angažovanosť a predpojatosť. Odvolací súd komplexne posudzujúc obsah uvedenej námietky, zohľadniac skutočnosť, že odvolateľ počas odvolacieho konania doručil odvolaciemu súdu uznesenie OR PZ Bratislava II zo dňa 28.12.2020, ČVS: ORP-1808/B2-2020, ustálil, že odvolateľ podal námietku voči zákonnému sudcovi. Z obsahu zvukového záznamu z pojednávania nariadeného na deň 18.08.2020 odvolací súd zistil, že na tomto pojednávaní za prítomnosti žalobcu a jeho právneho zástupcu zákonný sudca uviedol, že v čase prejednávania trestnej veci pracoval na Okresnom súde Bratislava IV postavení vyššieho súdneho úradníka a oboznámil sa s fotografiami nachádzajúcimi sa v trestnom spise. Možno tak vyvodiť, že odvolateľ sa o dôvode ním uvádzaného vylúčenia zákonného sudcu dozvedel na pojednávaní dňa 18.08.2020, preto keď vzniesol námietku zaujatosti v podanom odvolaní doručenom súdu prvej inštancie dňa 16.10.2020, urobil tak po zákonom stanovenej lehote, nakoľko námietku v zmysle § 52 C.s.p. mohol odvolateľ uplatniť najneskôr však do 7 dní, od kedy sa strana dozvedela o dôvode, pre ktorý je sudca vylúčený. Na neskôr uplatnenú námietku zaujatosti súd neprihliada (§ 53 C.s.p.).

14. Z uvedených dôvodov odvolací súd dospel k záveru, že obsah odvolania žalobcu nie je, z hľadiska ním uplatňovaných odvolacích dôvodov, spôsobilý spochybniť správnosť záverov súdu prvej inštancie v napadnutom rozsudku, keď ani v odvolacom konaní neboli zistené také nové rozhodujúce skutočnosti alebo dôkazy, ktoré by mali za následok zmenu skutkového stavu, alebo by spochybňovali správnosť skutkových a právnych záverov, na ktorých súd prvej inštancie založil svoje rozhodnutie.

15. Na základe uvedeného odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie (vrátane výroku o trovách konania pred súdom prvej inštancie) podľa § 387 ods. 11 C.s.p. ako vecne správny potvrdil.

16. O trovách odvolacieho konania rozhodol podľa § 255 ods. 1 C.s.p. v spojení s § 262 ods. 1 a § 396 ods. 1 C.s.p., tak že úspešná žalovaná má proti neúspešnému žalobcovi nárok na plnú náhradu trov odvolacieho konania s tým, že o výške náhrady trov odvolacieho konania rozhodne súd prvej inštancie podľa § 262 ods. 2 C.s.p. po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktorý vydá súdny úradník.

17. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Bratislave pomerom hlasov 3:0 (§ 393 ods. 2 C.s.p.).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 C.s.p.). Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).